

Tatár Sándor

AZ APPOK. AZ ALPOK

A (vonat)ablakon innen: üzlet. / Az ablakon túl: az Alpok.
Látszik az arcot hatalmában tartó feszült figyelem-
ből: a laptopképernyőn nem képes nyaralás-,
étterem- vagy kéjfokozó hirdetések, hanem komoly,
téttel bíró dolgok: szakma, projektek, ügyfelek.
Két vonzó, fiatal nő egymás mellett, Railjet X,
képernyőfénybe vont arcok, párhuzamos,
munkára fókuszált figyelem. Időnként egyeztetés,
kis csevej egymás közt, olykor prompt intéznivaló van:
előkerül a mobil. Egészen rászárad a barna maradék
a kávécsészé aljára-oldalára. Kint zöldgyapjas hegyek,
kopár csúcsok, gyors, sekély, köves medrű
folyócskák, hegyek közé applikált, valószínűtlen színű
tavak, hegyi kunyhók, facsoportok, pittoreszk falvak,
elmaradhatatlan templomtoronnyal, s
városok, igazi várral, a giccs lehetőségével
merészen játszó felhőalakzatok.
– – Mondhatnám: én már rég döntöttem: ez vagy az.
Ámde ez persze nem így működik – hajlam és képesség
eleve terel és korlátoz, s ki az a gondtalan vagabund,
akinek közömbös lehet a bevétel? A szájtáti bámuldozó,
ha csoró, *lesheti, mit csodálhat!*

Odakint: tehén- és birkakolompszó. / Odakint:
tücskök és (vagy) kabócák harsognak.
(a kettő közt: szűk 800 kilométer légvonalban)
Hogy hol leszek vendég, s mit fogok otthonomnak
hívni, az is eldőlt jó hatvan éve.

A Gondviselés? A vakvéletlen?
A gondvéletlen? A vakviselés?

Forrás, 2022/12.